

[Inger Gautier Schmit.]

Grænsen og at holde Forbindelsen med Landsmænd herhjemme, foreligger den Dag i Dag. Jeg maa spørge den højtærede Udenrigsminister, hvorfor er det saa vanskeligt? I „Dansk Kirke i Udlandet“ ønsker man at sende en Præst ned til Afløsning af en anden dansk Præst, som har forladt Sydslesvig, fordi han er forflyttet herop. Vi venter og venter, men der kommer stadig ikke noget Svar. Man forstaaer slet ikke, at det kan være saa vanskeligt, naar en Menighed staaer og skal betjenes af en Præst, at give ham Lov til at rejse ned og udføre sit Hverv. Men saa vanskelige er altsaa Forholdene i Øjeblikket.

Det er ikke mange Dage siden, den 4.—5. September, at „Dansk Kirke i Udlandet“ havde sit Aarsmøde i Fredericia, og det var først i allersidste Øjeblik — jeg tror, det var Dagen før —, at Medarbejderne dernedefra kunde faa Tilladelse til at komme op til Mødet. Vi vidste overhovedet ikke, om de kunde faa Rejsetilladelse. Men de kom altsaa frem til Mødet og fortalte en Del om Forholdene dernede, og det er jo ikke den højtærede Udenrigsminister ubekendt, at deres Vanskeligheder er betydelige, meget betydelige, og at der navnlig efter den store Invasion af de 300 000 Østpreussere og Sudetertyskere blev uhyre Vanskeligheder.

Den højtærede Udenrigsminister udtalte, at det var vanskeligt for engelsk Mentalitet at forstaa Forholdene i Sønderjylland, og det forstaaer jeg saa udmærket godt, for selv naar vi kommer nordfra derned, slaar dette mærkelige os, at et dansk-talende Menneske har tysk Sind, og at et tysktalende Menneske kan have dansk Sind; det skal der faktisk en Indleven til for at forstaa. Men jeg maa bede den højtærede Udenrigsminister blive ved at tale med Englænderne om dette Forhold, at man maa se paa det som en ganske særlig national Tilstand dernede, kan man sige, og at man ikke hører op med at mindé dem om, at de Danske Syd for Grænsen ikke er Tyskere og ikke ønsker at blive betragtet som Tyskere, selv om man maaske slet ikke forstaaer det fra engelsk Side, og at de dog i hvert Tilfælde maa kunne opretholde den Frihed og de Livsvilkaar, aandeligt og kulturelt, som de har haft i tidligere Tid. Her skorter det endnu paa Forstaaelse, idet Vanskelighederne, saaledes som jeg har hørt det udtalt af de Folk, der er kommet herop dernedefra, er meget betydelige, og jeg ved, at de ogsaa over for den højtærede Udenrigsminister selv har fortalt, hvor vanskelige Forholdene egentlig er.

Nej, der er ingen Taktik i dette Spørgsmaal. Vi vil hverken opnaa det ene eller det andet partipolitisk. Ministeren sagde, at det var af Hensyn til Opretholdelse af Roen her i Landet, at denne Forespørgsel skulde behandles. Ja, det er meget rigtigt; men jeg vil sige, det er sandelig ogsaa af Hensyn til Roen nede blandt vore Landsmænd. Hvem har de at holde sig til? Den højtærede Minister siger selv, at de engelske Autoriteter dernede har vanskeligt ved at forstaa den Mentalitet, der raader. Hvem andre end os i deres Moderland har de Mennesker at henvende sig til, og hvor er der andet Sted, vi kan drøfte dette Anliggende med Vægt over for de engelske Autoriteter end netop her i Folketinget? Derfor er denne Forespørgsel fuldt berettiget.

Jeg vil gerne til det, som det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen sagde, føje, at det er mig bekendt, at danske Statsborgere længere sydpaa har meget vanskelige Kaar, og henstille, om der ikke ogsaa for deres Vedkommende kunde rettes en Henstilling til Besættelsesmagten. Det drejer sig om 800 danske Statsborgere længere sydpaa ved Hamburg og deromkring. Deres Forhold er ganske overordentlig vanskelige. Det er mig meddelt, at medens Polakkerne faar 2 000 Kalorier, faar disse Danske kun det samme som Tyskerne, højst 1 300. Madpakker kan de ikke faa tilsendt; det er bogstavelig talt umuligt for dem at komme over Grænsen. En Mand, hvis Forældre havde levet i 40 Aar i Hamburg, søgte at faa dem hjem, fordi de var underernærede og elendigt stillede. De kunde nok faa Lov til at komme herop, men ikke til at komme tilbage igen. Det er urimeligt, at disse Mennesker, fordi Forholdene er, som de er i Øjeblikket, bogstavelig talt er bundet til Stedet. Ogsaa med Hensyn til Grænsen mellem Danmark og Sydslesvig er Forholdene højst utilfredsstillende, og derfor udtaler jeg min Glæde over, at der kommer en Forbindelsesofficer; netop en Mand, der kender Forholdene i Danmark, og som kan forklare dem over for Autoriteterne, kan sikkert udvirke en betydelig Forskel fra de nuværende Forhold.

Jeg vil altsaa, idet jeg slutter mine korte Udtalelser, henstille til Udenrigsministeren at fortsætte sine Bestræbelser. Resultatet har nemlig ikke svaret til de Bestræbelser, han siger han har gjort sig. Vi kan ikke slaa os til Ro med, at det maa tage Tid; det maa siges saa højt, at man kan forstaa det, at vi er bekymrede for vore Landsmænd sydpaa. Nu havde de glædet